

Φάρες Νάφαλ*

1. Τι αναφέρεται για τον πόλεμο στο Κοράνι;

Το Κοράνι δεν επέβαλε αμέσως ιερό πόλεμο στους οπαδούς του. Αντιθέτως, τα πρώτα δεκατρία χρόνια της διδασκαλίας του Μωάμεθ ήταν μια πραγματική δοκιμασία για όσους αποδέχθηκαν το Κοράνι ως την ανώτερη αλήθεια. Πολλές φορές, μετά από ταπεινώσεις των συμπατριωτών και των εβραϊκών φυλών (που αρνούνταν να αναγνωρίσουν τον Μωάμεθ ως τον υποσχόμενο Μεσσία), οι πρώτοι μουσουλμάνοι ζητούσαν από τον προφήτη τους άδεια για να αντισταθούν στους ειδωλολάτρες της Μέκκας. Αλλά ο Μωάμεθ απαντούσε μόνο ένα: «υπομείνετε, γιατί δεν μου έχει δοθεί ακόμα η εντολή να πολεμήσω»(1). Αλλά ήρθε το κομβικό έτος 622 – ο Μωάμεθ με τον πιστό ακόλουθο και φίλο του Αμπού Μπακρ, οι τελευταίοι από τους μουσουλμάνους, φεύγουν από τη Μέκκα για τη Μεδίνα. Ξεκίνησε μια νέα εποχή στην ιστορία της νέας θρησκείας – η εποχή του πρώτου ισλαμικού κράτους. Μόνο τότε, όταν η θέση και το κύρος των μουσουλμάνων ενισχύθηκαν για πρώτη φορά και εμφανίστηκε ένας αρκετά ισχυρός στρατός, ο προφήτης ανακοίνωσε νέες γραμμές από τις εντολές του Αλλάχ: «Πολεμήστε στον δρόμο του Αλλάχ εκείνους που σας πολεμούν, αλλά μην υπερβαίνετε τα όρια. Πράγματι, ο Αλλάχ δεν αγαπά τους παραβάτες»(2). Στην αρχή, ήταν ένας πόλεμος εκδίκησης, ένας πόλεμος του θύματος εναντίον των πρώην βασανιστών του. Αλλά όχι για πολύ. Η κατάσταση άλλαξε με την έλευση της αυτοπεποίθησης και της δύναμης. Υπογράφηκε μια συνθήκη ειρήνης με τους Κουράις, και οι ειδωλολάτρες που την παραβίασαν αντιμετώπισαν την τιμωρία του Αλλάχ: «Και όταν περάσει η περίοδος της ασφάλειας – οι τέσσερις απαγορευμένοι μήνες – τότε σκοτώστε παντού τους άπιστους πολυθεϊστές που παραβιάζουν τη συνθήκη»(3).

Αλλά το Κοράνι δεν στρέφει το σπαθί του μόνο εναντίον των απίστων που παραβίασαν την ειρήνη. «Πολεμήστε τους μέχρι να εξαφανιστεί η απιστία και να εδραιωθεί η πίστη στον Αλλάχ. Αν όμως αποκηρύξουν την απιστία, τότε δεν πρέπει να υπάρχει εχθρότητα, παρά μόνο προς τους ασεβείς»(4). Από αυτό το εδάφιο πολλοί ισλαμιστές λογοτέχνες αποποιούνται, επινοώντας ερμηνείες: δήθεν, όλα αυτά είναι ιστορία, όλα αυτά αφορούν μόνο τους Κουράις... Αλλά η ερμηνεία των αυθεντιών (ταφσίρ) είναι ανένδοτη – το ταφσίρ Αλ-Κουρτούμπι λέει: «Τα λόγια του Αλλάχ “Πολεμήστε τους” μας υποδεικνύουν την υποχρέωση του πολέμου με τους απίστους ανά πάσα στιγμή και σε κάθε τόπο... Η αιτία του πολέμου είναι η απιστία τους (Κουφρ)... Η αιτία για την παύση του πολέμου είναι η αποδοχή του Ισλάμ από αυτούς»(5). Συμφωνούν μαζί του και άλλοι λόγιοι του παρελθόντος(6). Υπάρχουν και άλλες γραμμές, τις οποίες οι κήρυκες της πίστης του Μωάμεθ δεν θέλουν να αναφέρουν, ή τις συγκαλύπτουν: πρόκειται για εκείνα τα εδάφια που επαναλαμβάνει η Σούννα στην έκκληση για την καταστροφή όλων των θρησκειών χωρίς εξαίρεση. Ιδού ένα παράδειγμα: «Πολεμήστε τους απίστους μέχρι να σταματήσουν να παραπλανούν (τους πιστούς από τον δρόμο του Αλλάχ) και μέχρι να λατρεύουν μόνο τον Αλλάχ»(7).

2. Τι διδάσκει η Σούννα για τον πόλεμο;

Ο Μωάμεθ πέρασε το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του σε πολέμους εναντίον των εχθρικών Κουράις, καθώς και εναντίον εκείνων στη Μεδίνα που δεν είχαν ακόμα ασπαστεί τη θρησκεία του Αλλάχ. Το κύριο σύνθημα, ο κύριος στόχος της μάχης του προφήτη του Ισλάμ, ονομάστηκε από τον ίδιο: «μου δόθηκε εντολή να πολεμώ τους ανθρώπους μέχρι να μαρτυρήσουν ότι δεν υπάρχει Θεός εκτός από τον Αλλάχ, και ότι ο Μωάμεθ είναι ο προφήτης Του... Αν το κάνουν αυτό, τότε θα διατηρήσουν τη χύση του αίματός τους και την αφαίρεση της περιουσίας τους»(8).

Πώς διεξαγόταν ο πόλεμος του Μωάμεθ εναντίον των απίστων; Σκληρά και για πολύ καιρό. Παλλακίδες, καταστροφή περιουσίας, σφαγή ολόκληρου του ανδρικού πληθυσμού φυλών, τάφροι γεμάτοι με πτώματα θυμάτων – αυτές είναι οι εικόνες που κατακλύζουν τα χρονικά της επιβολής του Ισλάμ στην Αραβική χερσόνησο. Ούτε οι Χριστιανοί και οι Εβραίοι δεν έχουν να περιμένουν κάτι καλό – όπως είπε ο προφήτης του Ισλάμ: «Αν στον δρόμο σας συναντήσετε τους κατόχους των Βιβλίων (Εβραίους και Χριστιανούς), τότε μην τους χαιρετήσετε καν. Αναγκάστε τους να αναζητήσουν τους πιο στενούς, πιο άβολους για αυτούς δρόμους»(9). Έχω ήδη αναφερθεί επανειλημμένα στη σφαγή της εβραϊκής φυλής Μπανί Κουράιζα. Αυτό θα είναι η καλύτερη απεικόνιση της «ήπιας» πλευράς του Ισλάμ: «Τότε ο Προφήτης πήγε στην αγορά της Μεδίνας και έσκαψε εκεί μερικές τάφρους. Στη συνέχεια διέταξε να τους φέρουν (τους Κουραΐτες), και τους αποκεφάλισαν σε αυτές τις τάφρους. Οι άνθρωποι οδηγούνταν στις τάφρους σε ομάδες... συνολικά εξακόσια ή επτακόσια άτομα. Λέγεται επίσης ότι ήταν από οκτακόσια έως εννιακόσια άτομα... αυτό συνεχίστηκε μέχρι ο Προφήτης να τους εξοντώσει... μετά ο Απεσταλμένος του Αλλάχ μοίρασε την περιουσία των Μπανί Κουράιζα, τις γυναίκες και τα παιδιά τους μεταξύ των μουσουλμάνων»(10).

Τα λόγια της Σούννας και του Κορανίου έχουν αιώνια, απαράβατη αξία για τους

μουσουλμάνους. Είναι μάταιες οι προσπάθειες των ισλαμιστών καθηγητών της θρησκευολογίας να αποσιωπήσουν αυτά τα γεγονότα και την αληθινή κατάσταση των πραγμάτων, καθώς και να κρύψουν το προφανές – για το Ισλάμ, οι παλλακίδες, η κατάκτηση του κόσμου και η επιβολή του Ισλάμ δεν είναι κατάλοιπα του παρελθόντος, αλλά ένα απόλυτο παρόν και ένα αναμενόμενο μέλλον.

3. Εναντίον ποιων μπορούν οι μουσουλμάνοι να διεξάγουν στρατιωτικές επιχειρήσεις και εναντίον ποιων όχι;

Απαγορεύεται κατηγορηματικά ο πόλεμος μεταξύ μουσουλμάνων. «Απαγορεύεται η χύση αίματος ανθρώπου – μουσουλμάνου, παρά μόνο για τρεις λόγους: δολοφόνος, μοιχός και αυτός που εγκατέλειψε το τζαμάα (την κοινή προσευχή) ως αποστάτης»(11). Φυσικά, ο πόλεμος διεξάγεται μόνο εναντίον των μη μουσουλμάνων. Αλλά μόνο οι Εβραίοι και οι Χριστιανοί έχουν το δικαίωμα επιλογής μεταξύ του θανάτου, της μετανάστευσης στο εξωτερικό και του φόρου (φόρου υποτέλειας) – της τζιζίγια. Το ακριβές ποσό της τζιζίγια δεν καθορίστηκε από τον ίδιο τον Μωάμεθ και άλλαζε από χαλίφη σε χαλίφη.

4. Είναι ενιαία ή διαφέρει η διδασκαλία για τον πόλεμο στα διάφορα ρεύματα του Ισλάμ;

Ξέρετε, Βιτάλι Γιούριεβιτς, θα έλεγα το εξής – όσο πιο μακριά βρίσκεται ένα ρεύμα από τον αρχέγονο Ισλαμισμό, τόσο λιγότερο σαφές είναι το ζήτημα του πολέμου στη διδασκαλία του. Ενώ οι Σουνίτες και οι συντηρητικοί Σίιτες είναι ενωμένοι στη διδασκαλία για τον πόλεμο και την τζιχάντ (οι Σουνίτες δίνουν πολύ μεγαλύτερη προσοχή σε αυτό το ζήτημα, αν και δεν πρέπει να ξεχνάμε, για παράδειγμα, την περίφημη λιβανέζικη «Χεζμπολάχ»), στα βιβλία των μεταρρυθμιστών Δρούζων η έννοια του «πολέμου» απουσιάζει εντελώς. Νομίζω ότι αυτό λέει πολλά.

5. Τι είναι η τζιχάντ;

Σε μετάφραση από τα αραβικά, η «τζιχάντ» σημαίνει «προσπάθεια». Η έννοιά της στην ισλαμική θεολογία είναι αρκετά ευρεία, ασκητική: είναι οποιαδήποτε προσπάθεια που αποσκοπεί στο όφελος της ψυχής και στρέφεται κατά του διαβόλου(12). Ωστόσο, στην στενή της έννοια (που χρησιμοποιείται περισσότερο), η τζιχάντ σημαίνει πόλεμο με τους απίστους(13). Αυτός ο πόλεμος έχει πολλούς στόχους, ο κύριος από τους οποίους είναι η ύψωση του λόγου του Αλλάχ, η συνέχιση του έργου του Μωάμεθ στη διάδοση του Ισλάμ. Βασιζόμενοι στο Κοράνι και τη Σούννα, οι θρησκευτικές αυθεντίες διακρίνουν σε αυτόν τον πόλεμο διάφορους τρόπους μάχης κατά της απιστίας: «η τζιχάντ αποτελείται από την τζιχάντ με τα χέρια, με την καρδιά, με την πρόσκληση, με το επιχείρημα, με τον λόγο, με την γνώμη»(14). Φυσικά, η πρόσκληση με λόγια είναι καθήκον κάθε μουσουλμάνου και το πρώτο μέσο κηρύγματος. Τι πρέπει όμως να ακολουθήσει σε περίπτωση άρνησης αποδοχής του Αλλάχ και του αγγελιοφόρου του; «Η τζιχάντ με το σπαθί θα γίνει ένα εξαιρετικό επιχείρημα μετά την πρόσκληση με τον λόγο»(15). Φυσικά, προκύπτει το ζήτημα των μέσων αυτής της μάχης, των ορίων της. Ποια είναι λοιπόν τα μέσα αυτού του πολέμου; Δεν διαφέρει από οποιονδήποτε άλλο

πόλεμο (που έχουν ήδη βιώσει πολλά στην ανθρωπότητα), και, ακολουθώντας το παράδειγμα των πολέμων και των μαχών του Μωάμεθ, συνεπάγεται και προπαγάνδα, και δουλειά προβοκάτορα στα μετόπισθεν, και χρηματοδότηση(16). Όπως σε κάθε άλλο πόλεμο, επιτρέπεται η εξαπάτηση και η χρήση προδοτών(17). Φυσικά, η τζιχάντ με τη ζωή θεωρείται η ανώτερη μορφή τζιχάντ και θυσίας, και σε αυτόν που έπεσε στην τζιχάντ – στον σαχίντ – υπόσχεται η ανώτατη ευλογία στον παράδεισο.

6. Ποιοι είναι οι σαχίντ, μπορεί να ονομαστεί σαχίντ ένας αυτόχειρας που ανατινάζει τον εαυτό του και τους ανθρώπους γύρω του;

Η λέξη σαχίντ, σε μετάφραση από τα αραβικά, σημαίνει «μάρτυρας». Αν συγκρίνουμε τη θέση των σαχίντ στο Ισλάμ με το χριστιανικό σύστημα αξιών (κάτι που είναι ήδη πολύ τολμηρό), τότε για τους μουσουλμάνους ο σαχίντ είναι ένας μάρτυρας. Σύμφωνα με τον ιδρυτή της θρησκείας, στον παράδεισο ο σαχίντ τιμάται με ένα ρουμπινένιο στέμμα, τη συγχώρεση όλων των αμαρτιών του, εβδομήντα δύο χούρις και τη δυνατότητα να μεσολαβήσει για εβδομήντα στενά(18) άτομα. Πράγματι – η ιστορία γνωρίζει την επιθυμία των μουσουλμάνων να «κερδίσουν» γρήγορα αυτό τον πλούτο (ας θυμηθούμε, για παράδειγμα, τους μεσαιωνικούς Ασασίνους του Χασάν ιμπν Σαμπάχ). Η σημερινή εποχή δεν αποτελεί εξαίρεση. Θυμάμαι πώς στα σχολεία της Σαουδικής Αραβίας εμφύσησαν στα παιδιά την επιθυμία για τη μοίρα του σαχίντ, καθορίζοντας «σωστά» τους στόχους: εδώ είναι το Κοράνι, εδώ είναι η Σούννα, εδώ είναι τα κείμενα, ο λόγος του Αλλάχ, και εκεί – οι καφίρ και οι μουσρίκ. Ο σκοπός σου είναι η ύψωση του λόγου του Αλλάχ, και Αυτός υποσχέθηκε ότι θα έρθει η μέρα της νίκης, και αυτή την ημέρα ακόμα και τα φυτά θα καλούν το σπαθί σου στο κεφάλι των φευγαλέων εχθρών(19). Και αυτό δεν είναι καμία Αλ-Κάιντα, αλλά το πρόγραμμα του Υπουργείου Παιδείας της Σαουδικής Αραβίας. Ποιος μπορεί να ονομαστεί σαχίντ; Μόνο αυτός που έδωσε τη ζωή του στον αγώνα για το όνομα του Αλλάχ. Αλλά η διεξαγωγή πολέμου συνεπάγεται και σαμποτάζ. Οι περισσότεροι λόγιοι πιστεύουν ότι τέτοιες επιχειρήσεις με τη χρήση βομβιστών αυτοκτονίας δικαιολογούνται μόνο σε περίπτωση αντίστασης εναντίον εκείνων με τους οποίους απαγορεύεται ο πόλεμος – δηλαδή γυναίκες και παιδιά. Σε άλλες περιπτώσεις, οι λόγιοι καταδικάζουν τη χρήση τέτοιων εκρήξεων εναντίον αμάχων.

7. Αν οι μουσουλμάνοι ζουν σε μη ισλαμικές χώρες, πρέπει να προσπαθήσουν να τις εξισλαμίσουν ή όχι;

Ναι. Το καλύτερο παράδειγμα γι' αυτό είναι ένα απόσπασμα από το βιβλίο του πρώην ανώτατου μουφτή της Σαουδικής Αραβίας, Σείχη Αμπντ αλ-Αζίζ ιμπν Μπαζ, «Η πρόσκληση στον Αλλάχ»: «Λόγω της... εξάπλωσης της απιστίας και της προόδου του χριστιανικού κηρύγματος, το κήρυγμα, ως μέσο διάδοσης της αληθινής θρησκείας, έχει γίνει καθήκον κάθε μουσουλμάνου, κάθε ηγέτη που ασπάζεται το Ισλάμ, όπου κι αν βρίσκεται, με λόγο, με πράξεις, με ομιλίες, μέσω των μέσων ενημέρωσης – με οποιονδήποτε τρόπο που φέρνει ορατό αποτέλεσμα και όφελος. Αυτό ακριβώς διέταξε ο Αλλάχ σε όλους τους δούλους του»(20).

* Ο Φάρες Νάφαλ είναι Σύρος, ο οποίος έζησε πολλά χρόνια στη Σαουδική Αραβία. Τα Αραβικά είναι η μητρική του γλώσσα. Γνωρίζει το Ισλάμ από τις πρωτότυπες πηγές. Σας παρουσιάζουμε μια σειρά συνεντεύξεων αφιερωμένη στο Ισλάμ. Η συνέντευξη πραγματοποιήθηκε από τον Πιτανοβ Β.ΙΟΥ.

[Πηγή](#)